

A Fővárosi Ítéltábla dr. Kiss Péter jogtanácsos által képviselt Országos Rendőr-főkapitányság(Budapest, Teve utca 4-6.) felperesnek, a Papp Gábor Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Sztanó Judit ügyvéd) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen, sajtó-helyreigazítás iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2014. július 2. napján meghozott, 22.P.22.656/2014/2. számú ítélete ellen a felperes részéről 3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

i t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint + áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 48.000 (Negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 15.000.-Ft + áfa perköltséget.

Megállapította, hogy a le nem rótt 36.000 forint illetéket az állam viseli.

Ítéletében ismertette a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1), (2) bekezdéseit, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 342. § (1), (2) bekezdéseit, a 343. § (1), (3) bekezdéseit.

Rögzítette, hogy a Liszt Ferenc Repülőtéren az egyik utas megbilincselése és karjának eltörése vonatkozásában két rendőri jelentés állt rendelkezésre, melyben foglaltakra a felek kölcsönösen hivatkoztak.

Egyetértett az alperes azon védekezésével, hogy a felperesnek az írás vonatkozásában nincs keresetösségi joga. A jelentésből egyértelműen megállapítható, hogy az intézkedő rendőrök mely szervezet állományába tartoztak. A cikk ezen körülményt egyáltalában nem érintette, és ennek nem is volt jelentősége az írás szempontjából. Az, hogy az információért az újságíró a felperest kereste meg, nem alapozza meg a keresetösségi jogot. A sérelmezett közlés a konkrét intézkedésről szólt, ezért az abban érintett személyek jogosultak a per megindítására.

Elfogadta azt az alperesi érvelést is, hogy a tudósítás egy folyamatban lévő

eljárásról történt úgy, hogy az ügy állásának megfelelően tájékoztatott az alperes. A cikk egészéből kiderül, hogy az érintett személy által elmondottakat közli, a jelentés pedig igazolta azt, hogy ez a valóságnak megfelelően történt. A cikkből egyértelműen kiderült az, hogy a közlés a sérülést elszenvedett fél állítása, nem pedig az egyébkénti valóság, ezért hamis látszateltetés sem valósulhatott meg az alperes részéről.

A rendőrök száma lényegtelen adat a cikk teljes egészében értelmezett közlései szempontjából, mivel nagyságrendi különbséget az 5, illetőleg a 3 fő nem jelent.

A nyelvtudásra vonatkozó közlés, figyelemmel a „...” alcímre is, nem tekinthető lényegtelen tévedésnek, és az is igaz, hogy a cikk nem állította, hogy a rendőrök nem tudnak idegen nyelven. Az, hogy nem lehetett velük kommunikálni, nem csak a nyelvtudás hiányára utalhat, hanem arra is, hogy egyáltalában nem kívántak szóba állni az intézkedés alá vont személlyel. Miután ezen feltételezések egyike sem állja meg a helyét, e körben a helyreigazítási igény alapos lett volna, amennyiben a felperes keresetösségével joggal rendelkezik.

A gumibot használat vonatkozásában úgy foglalt állást, hogy ez a német személy állítása volt, amely igazolható a rendőri jelentésben foglaltakkal, a felperes ezzel szemben eredményes bizonyítást nem tudott vezetni, holott a bizonyítás a továbbiakban őt terhelte. Mivel a tényleges történések felderítésével kapcsolatosan eljárás folyik, ezért további bizonyításnak nem volt helye.

A földre ültetés, illetőleg leteperés tekintetében az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ez az érintett megítélését nem érintő, jelentéktelen pontatlanság.

Az elsőfokú bíróság összefoglalóan arra hivatkozott, hogy a felperes keresetét a személyes érintettség hiánya miatt megalapozatlannak ítélte, és azt elutasította.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben kérte az elsőfokú határozat megváltoztatását és a keresetnek helyt adó döntés meghozatalát.

Álláspontja szerint téves az, hogy az elsőfokú bíróság az érintettségének hiányában minősítette teljes egészében megalapozatlannak a keresetet. Az ORFK az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv, felelősséggel tartozik az ország összes rendőrének és valamennyi rendőri szervének működéséért. A téves tartalommal közölt cikkek érintik a megítélését, függetlenül a rendőrök szervezeti hovatartozásától. Az alperesi cikkben foglaltak közvetlenül is érintik a rendőrség működésének törvényességét kétségbe vonó állítások és híresztelések.

Előadta, hogy az átlagolvasó bizonyosan nincs tisztában azzal, hogy a Repülőtéri Rendőri Igazgatóság önálló jogi személyiséggel rendelkezik, ugyanakkor a felperes létezése és működése jóval szélesebb körben ismert tény.

A cikk fő témája és az események hírértéke a rendőri intézkedések leírása volt, és a kifogásolt állítások is a rendőrök cselekményeivel kapcsolatosak. Az elsőfokú bírósági ítéletben említett eljárásnak nem képezik tárgyát a rendőri tevékenységek, abban az eljárásban kizárólag az utas büntetőjogi, vagy szabálysértési felelősségének megállapítása történik. Mivel a folyamatban lévő eljárás tárgya nem azonos, nem lehetséges, hogy az eljárásra hivatkozással az alperes mentesüljön a helyreigazítási felelősség alól.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesnek nincs keresetösségi joga. A munkáltató keresetösségi jogát

kifejezetten a munkavállalókra tett közlések nem alapozhatják meg. Ezen túlmenően pedig az alperes közlései megfeleltek a kérdéses ügy kivizsgálásakori állapotoknak. A perben megismert rendőri jelentés szerint az utas ellen büntetőeljárás indult, és ezzel összefüggésben a nyomozó hatóság pedig vizsgálja a rendőrök utassal szembeni cselekményét is. Ennek megfelelően a cikk állításával kapcsolatos a vizsgálat is.

A fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság keresetet elutasító döntésével, ezért határozatát a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

A jogvita elbírálása szempontjából irányadó Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállításai valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények.

A PK 13. számú állásfoglalás I. pontja szerint, sajtó-helyreigazítást az kérhet, akinek a személyére a sajtóközlemény - nevének megjelölésével vagy egyéb módon - utal, vagy akinek a személye a sajtóközlemény tartalmából felismerhető.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a perrel érintett cikkben foglaltakkal összefüggésben a felperesnek azért nem volt nem volt perindítási jogosultsága, mert a szöveg tartalmát figyelembe véve nem volt érintettnek minősíthető.

A felperes az igényérvényesítési jogosultságát lényegében arra alapította, hogy az alperes cikkében taglalt események a rendőri állományhoz tartozó személyekkel voltak kapcsolatosak. A felperes valóban az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott központi szerv, önmagában azonban ez a kiemelt szervezeti státusz nem teremt alapot - csak a szolgálati jogviszony fennállása alapján - a személyiségi jogvédelmet szolgáló sajtó-helyreigazítás igénylésére. A megalapozott helyreigazítás igényléséhez olyan közvetlen érintettség igazolása szükséges, amely indokolja a felperes személyével kapcsolatosan a helyreigazítás elrendelését.

Az írás kifejezetten az adott helyen és időben tevékenykedő beosztott rendőrök cselekményeit taglalta. A felperes által sérelmezett cikkben nincs olyan közlés, amely közvetlenül a felperest, mint országos rendőri szervet érintené. Az alperes áttételesen sem fogalmazott meg olyan állításokat, melyek közvetlenül a felperes tevékenységét érintették. A szolgálati jogviszonyon alapuló összefüggés olyan távoli kapcsolat, melyre tekintettel a felperes kifejezetten a saját jogainak megóvása érdekében alappal nem léphetett fel.

Az alperes írása nem nevezte meg a felperest és utalást sem tartalmazott rá nézve. Valamennyi, logikai láncolat eredményeként feltárható utalást nem lehet a közvetlen érintettség körébe sorolni.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles viselni az alperes perköltségét a Pp. 239. §-ának utaló szabálya és a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint.

A másodfokú perköltség az alperesi jogi képviselőt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésének a) pontja, (5) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján illető ügyvédi munkadíjból áll.

A le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli, a felperes személyes illetékmentességére figyelemmel.

Budapest, 2015. február 26.

. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke - előadó bíró

. Hercsik Zita s.k.. Kincses Attila s.k.
bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő